

Megbocsátás neked és nekem

2. Aki bújt, aki nem... A Biblia gyerekeknek is szól?

Ebéd után egy erős kötéllel és egy kis ásóval tértünk vissza a tisztásra, és nekiláttunk az építkezésnek. Bevittük a bokorba a nagy köveket, amelyeket széknak nevezünk ki. Kis mélyedéseket ástunk, azokba beleillesztettük az ágak végét, majd nekitámasztottuk azokat a fának.

– Szuper lett! – jelentette ki elégedetten Laci.

– Szerintem is. Örülök, hogy közösen építettük fel, sőt, délutánra már a jókedvünk is megjött – mosolyogtam.

– Én is örülök – helyeselt Laci. – Az egészben Bence volt a legkülönlegesebb. Nem tudom, honnan csöppent ide, de pont jókor jött, és pont azt mondta, amire szükségünk volt. Kész csoda! Holnap, ha tényleg újra találkozunk vele, meg kell köszönjük, amit értünk tett.

– Én is így gondolom – bólogattam. – Akár a kunyhót is megmutathatnánk neki. Nem hiszem, hogy bárkinek elmondaná, vagy kárt tenne benne. Sőt, máskor is elhívhatnánk játszani!

– Jó ötlet! És mi lesz Fricivel? – kérdezte a bátyám. – Ó is jöjjön?

– Ó, hát persze! – nevettem el magam. – Most már ideje lenne hazamenni, nem gondolod?

Laci is úgy gondolta, ezért hát vetettünk egy utolsó pillantást aznapi munkánk gyümölcsére, aztán elindultunk. Egymás mellett baktattunk hazafelé az egyre halványuló napfényben. A naplementét már este a szobám ablakából néztem. A nap mint tűzgolyó vöröslött. Nyújtózkodott egy utolsót, majd magára húzta felhőpaplanját.

Másnap, reggeli után csörgött a telefon. Sári néni vette fel, és pár perc beszélgetés után bejött hozzánk, a nappaliba.

– Ki telefonált? – kíváncsiskodtam.

– Margó néni volt, Eliza anyukája. Tudjátok, pár napja meghívtuk hozzánk Elizát és a másik unokatesótokat, Erikát egy hétre, valamikor a nyáron. Most azért hívott,

mert egyeztettek Erika szüleivel is, és a jövő héten lenne jó mindkettőjüknek. Tehát vasárnap délután elhozzák őket, és jövő szombaton jönnek értük. Mit szóltok?

- Azta! Ez fantasztikus! Nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar eljönnek! - lelkesedtem. - Akkor Bencét is jövő hétre kellene meghívunk... - mondtam ki hirtelen, ami a fejemben megfordult.

- Ki az a Bence? - vonta össze szemöldökét a nagynéném. - És hogyan akarjátok meghívni? Hogy ő is itt aludjon? Nem értem...

- Nem, dehogyis. Mindjárt elmagyarázom - ragadta magához a szót Laci. - Az úgy volt, hogy tegnap találkoztunk egy fiúval és a kutyájával az erdőben. A fiút Bencének hívják. Éppen a közelben volt, amikor Katalin veszekedtünk, és mivel pont hallotta, kibékített minket. Ezért nagyon hálásak vagyunk neki. Így arra gondoltunk, ha máskor is erre jár, hívnánk, hogy játsszon velünk. Azt mondta, ma megint jön errefelé, szóval tudnánk vele erről beszélni. És gondolom, Katinak az jutott eszébe, hogy jövő héten is eljöhetne, amikor tud, hogy együtt játszunk mind az öten. De nem aludna itt, csak ott, az erdőben találkoznánk vele.

- Aha, így már értem - bólintott Sári néni. - Biztosan kedves kisfiú, ha kibékített titeket, de azért nem bánám, ha nekem is bemutatnátok, mielőtt a jövő hétre meghívjátok játszani.

- Ha még délelőtt találkozunk vele, akkor elhozzuk hozzánk, és te is megismerheted, Sári néni - ajánlotta fel Laci.

- Jó lenne, ha délelőtt jönne, mert, ugye, a héten még délutános vagyok - mondta a nagynénénk. - Egyébként pedig örülnék, ha holnap nem mennétek el egész napra játszani, mert a házat elő kéne készíteni Erika és Eliza fogadására. Ágyneműt kell nekik húzni, takarítani kell, megbeszélhetnénk, hogy miket főzzek nektek, amit mindenki megeszik, mit fogtok játszani és minden egyéb.

- Természetesen itthon leszünk és segítünk - válaszoltam. - De akkor ma még elmennénk, ha szabad.

- Persze, hát valahogyan találkoznatok kell azzal a Bencével.

Gyorsan elkészöntünk tőle, vittünk egy üveg vizet magunkkal, aztán az erdő felé vettük az irányt. Fára másztunk, elkezdtek jobban felfedezni a környéket, ha megéheztünk, ettünk egy kis szamócat, s mindeközben abban reménykedtünk, hogy nem kerüljük el Bencét. Szerencsére nem kerültük el, sőt, még pont jókor futottunk össze vele, és Sári néninek is be tudtuk mutatni. Először persze volt min csodálkoznia, nem számított rá, hogy ilyen örömmel és hálával fogadjuk, a kunyhót is megmutatjuk neki, ráadásul meghívjuk jövő hétre játszani. Kissé megilletődött ugyan, hogy azonnal elhívtuk magunkkal, és a nagynéninknek is bemutattuk, de a Sári nénivel való találkozás, nagy megkönnyebbülésünkre, jól sült el. Nagynénénk örömmel megengedte, hogy Bence csatlakozzon hozzánk a következő héten, Bencével pedig megegyeztünk, hogy a kunyhóban lévő jegyzetomb segítségével fogunk üzenni egymásnak, ha nem találkoznánk, hogy melyik nap tud jönni.

Szombat estére mindennel elkészültünk, amit unokatesóink fogadására szükséges volt megcsinálni. Erikának az én szobámban ágyaztunk meg, míg Elizának Laci

szobájában csináltunk helyet, mivel Laci nehezebben jött ki Erikával hosszú távon. Vasárnap délutánra vártuk őket, így délelőtt még elmentünk Sári nénivel az istentiszteletre a református templomba, ahová jártunk. Tibi bácsi szinte sosem jött velünk Karácsony és Húsvét kivételével. Ezt még most sem értettük, pedig már jó pár éve éltünk velük, de amikor egyszer rákérdeztem, akkor azt a választ kaptam, hogy nem tartozik rám, és egész nap feszült volt a hangulat. Szóval ezt azóta nem mertem többször megkockáztatni.

A templomba érve elfoglaltuk szokásos helyünket, és egy énekkel kezdődött az istentisztelet. De sajnos hamar elterelődtek a gondolataim. Szégyelltem magam, hogy nem tudok odafigyelni, pedig illetet volna. És a szüleim is örülnének, ha figyelnék – tudom. Az jutott eszembe, milyen különös, hogy pont a hit kérdése az egyetlen dolog, amelyről nem úgy tudunk beszélni a „pótszüleinkkel”, mint ahogyan a saját szüleinkkel. Hittem, hogy Isten létezik, és Ő egy csodálatos valaki. De sok mindent nem értettem Vele kapcsolatban. Leginkább azt nem, hogy a szüleim hogyan képesek Isten szolgálata miatt évekre itt hagyni minket, és azt a szolgálatot olyan nagy odaadással végezni, ezzel szemben Sári néniék pedig hogyan képesek beérni heti egyszeri templomba járással és perselypénzzel úgy, hogy otthon nem is beszélünk velük ilyenekről. Amikor a szüleim itthon voltak, sosem előre betanult imákat mondtak, Sári néni mégis egy konkrét reggeli és esti imádságot tanított meg nekünk, és azt kérte rajtunk számon. Nagynénimék Istent inkább kihagyták a hétköznapokból, a szüleim viszont minden emailben, amit írtak nekünk, még azt is Istennek köszönték meg, hogy sikerült megszerelni a missziós autójukat. Egész életüket Istennek éltek, ami számomra eléggé elképzelhetetlen és megfoghatatlan volt, főleg az itteni viszonyokhoz képest. Annyira ellentétes volt ez a két életmód, hogy teljesen összezavarodtam. Ezt most akkor mennyire kell komolyan venni? Bence volt az első korombeli, akin láttam, hogy nagyon komolyan veszi, és ez őszinte csodálattal töltött el. Reménykedtem, hogy rajta keresztül több mindent megtudhatok és meg is érthetek talán...

Ekkor vettem észre: már véget is ért az istentisztelet. A lelkész vagy olyasmiről szokott prédikálni, amit már hallottam, például, hogy szeressük egymást, vagy pedig túl bonyolultan vezeti le a mondandóját, és nem tudom követni. Már megint máshol járt az eszem. De talán az sem volt hiábavaló...

Amint hazaértünk, elterelődtek a gondolataim az ilyen komoly dolgokról, hiszen ebéd után Lacival már tükön ültünk, és unokatestvéreinket vártuk. Erika a falu másik végében lakott, Eliza pedig a szomszéd kisvárosban. Végre valahára autóberregést hallottunk a házunk elől, és a konyhaablakból láttuk, amint két autó áll be az udvarra. Amikor megláttuk őket, izgatottan rohantunk eléjük. A kis Eliza rögtön

nyakamba ugrott, és egy nagy cuppanós pusztit nyomott az arcomra.

– Szia, Kati! – kiáltotta nevetve. – Már nagyon vártam a mai napot, tegnap este alig bírtam elaludni...

– Na, ne mondd? Mi is nagyon örülünk, hogy látunk titeket! Kerüljetek beljebb! – feleltem mosolyogva, és elindultam a ház felé.

– Menjetek csak, én segítek a szüleiteknek behozni a csomagjaitokat – ajánlotta Laci kedvesen. Nem sokkal később már a nappaliban ültünk mindannyian és jókedvűen beszélgettünk. Bár Erika és Eliza szülei nem maradtak egy hétre, vacsorára azért meghívtuk őket. Vacsora után elhúzódó búcsúzkodás következett főleg Eliza részéről, akinek még csak két hét múlva lett volna a nyolcadik születésnapja. Aztán valahogyan mégiscsak sikerült a szülőknek útnak indulni, így hatan maradtunk Elizával és Erikával. Világos volt még, de Eliza álmos pilláin láttuk, ideje lefekvéshez készülődni. Gyorsan megfürödtünk, ágyba bújtunk, és szinte már félálomban suttogtuk az esti imádságot:

*Én Istenem, jó Istenem,
lecsukódik már a szemem,
de a tied nyitva, Atyám,
amíg alszom, vigyázz reám.
Vigyázz édes szüleimre
meg az én kis testvéremre,
hogy ha a nap újra felkel,
ölelhessük egymást reggel! Ámen*

Hétfő reggel először kicsit meglepődtem, amikor megláttam, hogy a szobámban egy pótágyon ott alszik Erika, de aztán rájöttem: hát persze, hogy ott alszik, hiszen egy hétig nálunk lesznek. Vidáman fogyasztottuk el a reggelinket, mindenki elmesélte, micsoda butaságokat álmodott, amin volt mit nevetni. Utána Erika nekünk szegezte a kérdést:

– Na, és mit fogunk csinálni?

– Háát... mutatunk nektek valami érdekeset Lacival – és összemosolyogtunk a bátyámmal.

– Mi az, mi az? – kíváncsiskodott tovább Erika.

– Tisztára olyan vagy, mint Kati! – nevetett a bátyám. – Ha a kíváncsiság tényleg fúrná az ember oldalát, akkor a ti oldalatokban már jó mély lenne a lyuk...

– Hé! – kiáltottunk fel egyszerre, tettetett sértettséggel Erikával.

– Egyébként csak a nyári bunkerünkről van szó... – jegyezte meg Laci.

– Mi az, hogy csak? Ez szuperül hangzik!!! – lelkesedett Eliza. – Hol van?

– Na, ez már tényleg meglepetés! – jelentettem ki határozottan. – Vegyetek cipőt, én töltök egy üveg vizet, aztán indulunk!

Mindenki nagyon gyorsan elkészült, majd a gyümölcsösön átvágva az erdő felé vettük az irányt. Ragyogó nyári idő volt, az erdőben azonban kellemesen hűvös.

- Milyen jó kis tornapálya van itt! - mondta örömmel Erika az ösvény mentén lévő állomásokat látva, aki odavolt a sportos dolgokért.

- Igen, mi is szeretjük - helyesletem. - Majd egyik nap végigcsinálhatjuk, de most másfelé megyünk.

A következő tornaszer után bátyám vezetésével le is tértünk az ösvényről, és rövidesen azon a tisztáson találtuk magunkat, ahol a kunyhónk állt.

- De aranyos kuckó! - örvendezett Eliza, és Erikával együtt azonnal a kunyhóhoz szaladtak. Izgatottan másztak be a bokor belsejébe, kipróbálták a székeinket és minden részletet megcsodáltak. Egyszer csak Erika meghökkenve kiáltott fel:

- Nézzétek, egy üzenet van rátűzve arra az ágra!

- Ki járhatott itt? - kérdezte rémülten Eliza.

- Nem kell megijedni, ha jól sejtem, az egyik barátunk...- léptem oda, és elvettem Erika kezéből a papírt. Gyorsan átfutottam az üzenetet, és mosolyogva néztem föl.

- Mit írt Bence? - érdeklődött Laci.

- Felolvashatom, igazából nem titkos: „Sziaztok! Beszéltem anyukámmal, és a héten kedden, szerdán és pénteken tudok csatlakozni hozzátok, ha nektek is jó. Illetve a szerdai nappal kapcsolatban Anya felajánlotta, hogy gyertek el hozzánk ebédre, és maradjatok délutánra játszani. A szomszéd faluban lakom, az erdőn keresztül mehetnének együtt, ha elengednek titeket, de erről holnap még beszéljünk. Holnap az erdőben vagy nálatok találkozunk, és mikor? A választ tűzzétek ugyanoda, ahová én is tűztem. Szép napot nektek! Bence”

- Ki ez a Bence? - nézett ránk kérdően Erika.

- Egy nagyon kedves fiú, akivel a kunyhóépítés során találkoztunk itt, az erdőben. Jóba lettünk vele, és meghívtuk, hogy jöjjön el párszor a héten, amíg itt vagytok. Biztos, ti is hamar megkedvelitek, tényleg igazán barátságos - magyarázta Laci.

- Hány éves? Nem túl nagy fiú? - kérdezte félénken Eliza.

- Mert én túl nagy vagyok, Eliza? - kérdezett vissza a bátyám. - Hiszen már elmúltam 13! Amúgy nem tudom, pontosan hány éves, de Katalin lehet egyidős.

- Így van - bólintottam. - De tényleg ne izguljatok, szerintem ti is jól kijöttök majd vele, sőt a kutyájával is!

- Ó, kutyája is van? - álmélkodott Eliza. - Akkor biztos jó ember - jelentette ki egy majdnem nyolcéves bölcsességével. - Nagyon szeretem a kutyusokat...

- Na, de akkor válaszolnunk kéne! Laci, mit írjak neki? - kérdeztem.

- Holnap fél 10-kor a kunyhónál? - javasolta a bátyám. - Felesleges eljönnie hozzánk, ha úgyis az erdőben leszünk...

Bólintottam, és már le is firkantottam a választ. Ezután felkerekedtünk, és bejártuk a kedvenc helyeinket a környéken. Megmutattunk nekik többek között egy kis patakot és egy tisztást, ahol szinte mindig virágzott valamilyen növény. A kunyhóhoz visszafele menet megszedtük magunkat szamócával, a tisztásunkon pedig felmáztunk a nagy fára, és ott eszegettünk a finom gyümölcsből. Azért ennek ellenére mégiscsak éhesen értünk haza.

- Mit szólnátok hozzá, ha bújócskáznánk? - vetette fel Laci étkezés után.

- Az klassz lenne! - ragyogott fel Erika arca.

- Ó, én nagyon szeretek bújócskázni! Főleg, hogy én vagyok a legkisebb, ezért én tudok a legjobban elbújni! - mosolygott huncutul Eliza.

- Hát, azt majd meglátjuk, ki tud legjobban elbújni... - felelte kissé gúnyosan Erika. - Az osztályomban én vagyok a legügyesebb bújócskában!

- Jaj, ne vesszetek össze már az elején! Szerintem mindannyian élvezni fogjuk - próbáltam nyugtatni őket. - Hol bújócskázunk, kint vagy bent?

- Szerintem legyünk kint. Egyrészt szép idő van, másrészt nem akarom, hogy valamit összetörjünk idebent - válaszolt Laci.

- Akkor menjünk ki! Ki lesz a hunyó? - néztem kérdően a többiekre.

- Laci legyen, mert ő az egyedüli fiú - jelentette ki Eliza.

- Milyen ravasz érvelés... - csóválta a fejét Laci. - Na, de üsse kő, leszek én az első hunyó! Azt ugye tudjátok, hogy nem végig én leszek? - figyelmeztetett minket, aztán elfoglalta a hunyónak kijelölt helyet a ház sarkánál.

Órák hosszat bújócskáztunk a kertünkben aznap délután. Mindenkinek voltak egyedi ötletei a bújóhelyet illetően, így hunyónak lenni is izgalmas szereppé vált. Már a sokadik körnél jártunk, amikor éppen én voltam a hunyó.

- 1, 2, 3, 4... - számoltam jó hangosan.

Erika és Eliza bújóhely után kutatva sétálgattak az udvaron, amikor mindkettőjüknek felcsillant a szeme, és Bíbor istállója felé vették az irányt. Ott aztán meglepetten álltak meg egymás mellett.

- Te hol akarsz elbújni? - kérdezte Erika.

- Hát... én a szénabálák közé akartam bemászni, pont beférnék... - mondta óvatosan Eliza.

- Oda biztosan nem fogsz, mert én azt már az előző körben kinéztem magamnak! - mondta villámló szemmel Erika.

- De nem mondtad meg előre, és egyébként máshová is el lehet bújni ebben az istállóban, például...

- Nem érdekel, én oda akarok bújni, ennyi erővel te is tudsz másik helyet keresni! - fojtotta belé a szót dacosan Erika.

- 39, 40, 41... - hallatszott hátra hozzájuk, ahogyan számoltam.

- Hú, mindjárt 50, gyorsan be kell oda másznom... - rémüldözött Erika, majd amilyen gyorsan csak tudott, bemászott a széna közé.

Mire Eliza észbe kapott, már 50-et kiáltottam, és semmi ideje sem maradt, hogy búvóhelyet találjon magának. Így hát igazán meglepődtem, amikor keresés közben megpillantottam a facsemetéink között sétálni.

- Eliza, hát te meg miért nem bújtál el? Eddig olyan jó kis helyeket találtál magadnak! - kérdeztem tőle csodálkozva.

- Most is találtam, de Erika nem engedte, hogy oda bújjak... - suttogta a kislány.

- Mi az, hogy nem engedte? Na, majd beszélek a fejével, ha megtalálom! - és felháborodottan trappoltam tovább az udvaron. Lacit találtam meg előbb, de egy tüszentés miatt Erikára is hamar rábukkantam az istállóban.

- Szóval itt vagy! - kiáltottam rá Erikára, miközben ő előmászott a szénabálák közül.

- Miért kiabálsz velem? - értetlenkedett Erika.

- Még te kérdezed? Milyen dolog az, hogy Elizát nem engedted elbújni oda, ahova szeretett volna? Így sehová sem tudott elbújni, ott mászkált a fák között! - csak úgy ömlöttek belőlem az indulatos szavak.

- Én már az előző körben kinéztem magamnak ezt a helyet, és ha ezt gyorsabban felfogja, és nem vitázik velem, akkor még lett is volna ideje máshova rejtőzni! - vágott vissza ő. - Nem értem különben, miért kell ebből ekkora ügyet csinálni...

- Tényleg nem kell ezen így felháborodnotok... - szólt közbe Eliza. - Többször nem fordul elő, majd jobban összebeszélünk.

- Hát remélem is... - jegyezte meg Laci.

- Na, de akkor kérjen Erika bocsánatot! - követeltem. - Szépen zárjuk le ezt az ügyet.

- Hát, ha nagyon muszáj... Bocsánat - mormogta Erika Elizának.

- Hát, ez nem volt túl őszinte... Neked is hallanod kellett volna azt a bibliai történetet, amelyet Bence mondott el a megbocsátásról - jegyezte meg a bátyám.

- Mert ez a Bence ilyen vallásos? - kérdezte kissé meglepetten Erika.

- Mondhatjuk így is, de ne ilyen szentfazéknak képzelj el. Teljesen normális - felelte Laci.

- És nem tudjátok ti elmondani azt a történetet? - érdeklődött Eliza.

- Én szívesen elmondom, ha érdekel titeket - ajánlottam a lányoknak. - Nekünk segített Lacival kibékülnünk, és azóta könnyebben kérek bocsánatot. Mit szólnátok, ha egy kicsit rendet tennék Bíbor körül, miután meghallgattátok a történetet, ha már úgylát itt vagyunk az istállóban? - dobtam be hirtelen az ötletet.

- Ó, ez nagyon jól hangzik! Halljuk a történetet! - kiáltották lelkesedve az unokatesóink.

Megkönnyebbülés járta át a szívemet, hogy mindenki így felvidult. Körbeültünk a szénabálákon, és elmondtam emlékezetből a gonosz szolgáról szóló példázatot. Elizának nagyon tetszett a történet, Erika nem mutatott nagy lelkesedést, de láttam rajta, hogy elgondolkozott. Aztán felkeltünk, hogy Bíborral foglalkozzunk. Először hozzá kellett szoktatni kis póninkat a sok emberhez, de onnantól kezdve nagyon jól elvultunk vele.

- Nem ülhetünk fel rá? Vezethetnétek minket futószáron! - csillant fel Erika szeme hirtelen.

- Nem tartom valószínűnek, hogy Sári néni is támogatná az ötletet... - csóválta a fejét Laci.

- Ó, de hát ti is szoktatok lovagolni, nem? - könyörgött tovább Erika.

- Figyelj, egyrészt minket Tibi bácsi megtanított lovagolni, titeket pedig nem, és pár nap alatt nem is fog. Másrészt, Sári néni minket is nagyon félt, akárhányszor lovagolunk Bíboron, így csak nagyon ritkán engedi meg nekünk is. Szívbját kapna, ha meglátná, hogy ti ültök a póni hátán... - magyaráztam meg bátyám kijelentését. - Szóval nem, nem ülhetek fel rá.

Erika még durcizott egy kicsit, de néhány perccel később már lelkesen rakodott az istállóban velünk együtt. Friss vizet hoztunk Bibi itatójába, futószáron vezettük az udvaron, aztán kifésültük a sörényét és tetőtől talpig lecsutakoltuk. Mit ne mondjak, a nap végére jól elfáradtunk. És ugyan Eliza már alig állt a lábán, amikor bementünk vacsorázni, még halkán a fülembé súgta:

- Bibi nagyon aranyos, és úgy vettem észre, rajtad kívül engem kedvel a legjobban!

- Amilyen kis állatbarát vagy, nem is csodálom! - és mosolyogva megsimogattam a haját.

Jól teltek az együtt töltött napok. Erika és Eliza is megismerkedett Bencével és a kutyusával. Sőt egyik nap ebédmeghívást kaptunk: mind átmehettünk Bencéékhez! Az erdőn át gyalogoltunk a szomszéd faluig.

- Ez azért jó kis túra volt... - sóhajtottam, miközben mind leültünk a ház előtti padra, székekre. Arra lettem figyelmes, hogy a kis Eliza óvatosan az ölembe hajtja a fejét. Gyengéden megsimogattam a buksiját, és így szóltam hozzá:

- Hősiesen végigyalogoltál velünk, nagyon büszke vagyok rád!

- Csak egy icipicit fáradtam ám el... - motyogta ő.

- Ha elhoztuk volna Bibit, Eliza felülhetett volna a hátára, amikor elfárad - szólt közbe kissé szemrehányóan Erika.

- Persze, még mit nem! - horkant fel Laci. - Megmondtuk, hogy nem lovagolhattok rajta! Micsoda örült ötlet... Bibivel átügetni az egész erdőn a szomszéd faluba!

- Na jó, ezt hagyjátok abba! - szólt ránc Bence meglepően erélyesen. - Már megint veszekedtek. Erika, most Laciéknál vagy és nem otthon. Sári néni és Tibi bácsi felelnek értetek, és ha valamit nem engednek meg, biztosan jó okuk van rá. Na, de fáradjatok beljebb! Anyukám már alig várja, hogy megismerhessen benneteket! - fejezte be barátságosan.

Már mindenkinek ott gőzölgött a tányérjában a finom gulyásleves, és fogtuk volna a kanalunkat, hogy együnk, amikor Rozi néni finoman ránc szólt:

- Várjatok csak, ti nem szoktatok étkezés előtt imádkozni?

- Nem, nem szoktunk - ráztuk a fejünket. - Illetve csak akkor szoktunk, ha Anyáék itthon vannak. De arra már nem is emlékszem, mit szoktak olyankor mondani - gondoltam tovább magamban.

- Hát, ha otthon nem is szoktatok, engedjétek meg, hogy most hálát adjak Istennek értetek és a finom ételért! - mondta a néni, majd ő is letelepedett az asztalhoz. Néma csendben figyeltük, ahogyan lehajtja a fejét, és összekulcsolja a kezét.

- Drága Mennyei Atyánk! Hálás vagyok Neked, amiért épségben elhoztad hozzánk a kisfiam barátait, megőrizted őket az ideútjukon az erdőben. Hálát adunk Neked a finom ebédért, amit adtál, és kérek, Te áldd meg délután az együtt töltött időncet! Ámen - majd derűsen pillantott fel ránc, és jó étvágyat kívántunk egymásnak.

Második fogásként mindenki öröme palacsintát kaptunk.

- Szerintem rendesen jóllaktatok, ezért nem tanácsolnám, hogy teli hassal az udvaron rohangáljatok - fordult hozzánk Bence anyukája ebéd után. - Mit szólnátok, ha elmondanék nektek egy bibliai történetet, és kicsit beszélgetnénk róla? Bencével kicsi korától kezdve ez szokott lenni az ebéd utáni programunk, ha együtt ebédelünk.

- Ó, akkor Bence ezért tudja ilyen jól azokat a történeteket! Olyan jól elmondta Katiéknak a gonosz szolgáról szóló történetet, hogy Kati emlékezetből el tudta mondani nekünk is! - reagált gyermeki őszinteséggel Eliza.

- Örömmel venném, ha mesélne nekünk, Rozi néni - helyesltem. - Vagyis ez nem is mese...

A többiek is támogatták az ötletet, egyedül Erika volt kissé közömbös, de nem ellenkezett. Pár perccel később már a nappaliban üldögéltünk a szőnyegen, és egy Jézus életéről szóló képregényt nézegettünk, amelyet Bence hozott oda nekünk.

- Ebben szoktam követni, amit éppen Anya mond - magyarázta. - Gondoltam, nektek is legyen meg ugyanaz az élmény, mint nekem.

- Nagyon kedves tőled - hálálkodott Laci.

- Akkor kezdhetem, ugye? A könyvnek a közepefelé találjátok a történetet - nézett körbe Rozi néni.

S mivel mindnyájan egyetértően bólogattunk, bele is vágott, Bence pedig gyorsan kikereste nekünk a történetet a képregényből.

- Amikor Jézus jeleket és csodákat téve járta a zsidó városokat, mindig volt egy kisebb-nagyobb csoport, amelyik köréje gyűlt, elhozta a betegeit, meghallgatta tanításait. Egy alkalommal ötezer férfi gyűlt össze, hogy Jézust hallgassák, ezenfelül pedig még sok asszony és gyermek is lehetett ott, akiket nem számoltak össze. Estefelé járt már az idő, az emberek kezdtek megéhezni. Jézus ekkor megkérdezte egyik tanítványát, Fülöpöt, honnan vegyenek annyi kenyeret, hogy ez a sok ember jóllakhasson. Fülöp azt felelte, ahhoz kétszáz dénárért sem tudnának elég kenyeret venni. Ez nem a történet része, csak hozzáteszem, valószínűleg azért

mondott Fülöp pont kétszáz dénárt, mert annyi pénz volt náluk összesen, és azt akarta kifejezni, hogy ha minden pénzüket kenyérre költenék, még az is kevés lenne. Ekkor szólalt meg egy másik tanítvány, András: Van itt egy gyermek, akinek van öt árpakenyere és két hala, de mi az ennyinek? Jézus azonban nem legyintett erre a mondatra, hanem leültette az embereket, vette azt a kevés ételt, hálát adott, és továbbadta a tanítványoknak, akik továbbadták a többi embernek. És megtörtént a csoda, hiszen nemcsak jutott mindenkinek kenyér és hal, hanem mindenki jól is lakott, sőt, még maradt is tizenkét kosárral! Jézus tehát ismét megmutatta isteni erejét, ami álmélgodással töltötte el a sokaságot.

- Húha, ez fantasztikus! Most képzeljétek már el, milyen menő lenne azt elmesélni a barátainknak, hogy mi adtuk Jézusnak a kenyeret és a halat, amivel csodát tett... - kiáltott fel Eliza ragyogó arccal. - Nem is tudtam, hogy gyerekeknek is volt nagyobb szerepük a Bibliában. Azt hittem, az egy uncsi könyv felnőtteknek...

- Nos, amint hallhattad, ez egyáltalán nem így van! - mosolygott Eliza kitörő lelkesedésén Rozi néni. - Természetesen vannak komolyabb, nehezebben érthető részei a Bibliának, de nagyon sok történet van, amelyek a gyerekek számára is érthetőek, élvezhetőek, sőt, elgondolkodtatóak! De ez be is bizonyosodott, amint látom... Többiek, mit gondoltok? Kíváncsi vagyok a véleményetekre! - fordult hozzájuk Bence anyukája.

- Én már hallottam egyszer ezt a történetet, de abban nem szerepelt kisgyerek. Ez miért van? - kérdezte tünődve Laci.

- Jó megfigyelő vagy, Laci! - nézett rá elismerően Rozi néni. - Örülök, hogy feltűnt. Ez azért lehet, mert a különböző evangéliumok szerzői másképpen örökítették

meg egy-egy eseményt, mást emeltek ki belőle. Én most János evangéliuma alapján mondtam el, de a Mátéban például a tanítványok adták Jézusnak az ételt. Meglehet, ugyanarról az esetről van szó, csak Máté nem emelte ki, hogy a tanítványok honnan szerezték azt az ennivalót. Talán a gyermek ételét adták tovább; de az is lehet, hogy Jézus többször is megvendégelt ilyen nagy tömeget. Nem tudjuk.

- Á, így már jobban értem - felelte a bátyám.

- Nekem is ismerős volt a történet, de a kisgyerek különleges szerepére csak most figyeltem fel - erősítettem meg azt, amit a többiek is mondtak. - Nem félt, hogy neki nem marad semmije, nem tartotta meg önzően magának, hanem odaadta Jézusnak. Nagyon bátor volt szerintem.

- Érdekes volt - motyogta szűkszavúan Erika.

- Örülök, hogy mindenkinek tetszett - jelentette ki elégedetten Rozi néni. - Akkor, ha gondoljátok, kimehettek az udvarra játszani.

Tóth Renáta
rajzok: Papp Piroska